

[Forsvarsministeren.]

blev i ikke ringe Grad overrasket over de Udtalelser, der faldt baade fra Ordføreren for Venstre og fra de 2 Ordførere for det konservative Folkeparti. Under Forhandlingerne i Fjor følte de to Partiers Ordførere sig øjensynlig trykkede af, at de et halvt Aar i Forvejen havde maattet opgive Ævret, fuldkommen opgive det, idet de kun havde været enige om een Ting, nemlig at den Ordning, vi havde, var umulig, at Rammerne var sprængt, saa at den ikke lod sig opretholde, og da de ikke kunde enes om andet, gik de til Vælgerne, og der fik de at vide, at man fritog dem for Bestillingen, fik det at vide saa eftertrykkeligt, som det maaske aldrig nogen Sinde før er sket.

Medens altsaa de to Partiers Ordførere i Fjor øjensynlig følte sig trykkede af denne Situation, var det noget andet i Aar; nu mødte de som en Slags Sejrherer, begyndte at diktere Betingelser, begyndte at tale, som om der her var noget, der skulde angribes, medens de selv stod uden Plet og Lyde, fordi deres egen Fortid i alle Maader var uangribelig.

Jeg sagde i Fjor, og jeg sagde i Forfjor, at det var de Herrer, som sad paa Anklagebænken, og da Vælgerne fik Løjlighed til at udtale sig, udtalte de sig tydeligt i samme Retning. Men forinden jeg gaar ind paa de Angreb, som blev fremført i Gaar, har jeg et Par Svar at give det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, Venstres Ordfører.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen paapegede, at der i vort Forslag manglede et Antal Befalingsmænd; ved at medtage 680 Overkonstabler naaede han endog op til saa stort et Tal som 770. Ja, det er rigtigt — jeg har sagt det før —, at hvis hele Styrken skal udvikles, vil der i en given Situation komme til at mangle et Antal Befalingsmænd; det har jeg ingen Sinde lagt Skjul paa.

Jeg vil gerne minde om, at vi nu har stillet Forslag om hvert Aar at uddanne 1 600 Mand. Oprindeligt gik Forslaget kun ud paa at uddanne 800 Mand, fordi vi mente, at de Bevogtningsopgaver, der forelaa, fuldt ud kunde ske Fyldest med dette Antal, men det fordobledes ud fra den Betragtning, at hvis Tjenesten skulde vare længe, maatte man, naar man trak Folk ind fra det private Erhverv, have Afløsningshold.

Vi har saa ganske vist ikke regnet med det fulde Antal Befalingsmænd. Men jeg vil sige med Hensyn til de 680 Overkonstabler, at hvis vi skal se paa den nugældende Hær-

ordning, som det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har sit store Medansvar for, saa ved det ærede Medlem lige saa godt som andre, at netop Underkorporaler og Korporaler i meget høj Grad udtages blandt flinke menige, ad vi under Indkaldelsen til Sikringsstyrken udnævnte saadanne Underbefalingsmænd uden foregaaende skolemæssig Uddannelse.

Derimod er der visse af de overordnede Stillinger, hvortil der, hvis man skal udnytte hele Styrken, vil blive Brug for yderligere Befalingsmænd. Men ogsaa dette gælder den nuværende Ordning. Man regner med, at man maa tage afskedigede Befalingsmænd i Brug, fordi man ikke har fuldt uddannede Befalingsmænd, naar hele Styrken mobiliseres og skal optræde i Aktion. Saadan er det i Dag, og saadan er det i vort Forslag.

Jeg indrømmer, det er kun en ringe Trøst at sige, at det, vi har, er lige saa ufuldkomment. Efter min Opfattelse er dog det foreslaaede Antal Befalingsmænd fuldt tilstrækkeligt til de Opgavers Løsning, der foreligger. Men jeg gentager: hvis man ønsker, at der sker en ringe yderligere Forøgelse af de overordnede Befalingsmandstillinger, skal det ikke staa som Hindring, hvis vi ellers kunde naa til Forstaaelse om Forslaget.

Dernæst kom det ærede Medlem med en Kritik af visse tekniske Enkeltheder i Forslaget. Denne Kritik er let, uhyre let tilvejebragt. Det ved det ærede Medlem af rig Erfaring. Det var, som det ærede Hr. Jesper Simonsen sagde: endnu har der aldrig foreligget et Forslag til en Hærorddning, uden at man ved at henvende sig til militære kunde faa en fuldkommen sønderlemmende Kritik af tekniske Enkeltheder i Forslaget. Det kan man faa ved bare at henvende sig paa de rette Steder; det skal altid komme.

Jeg minder om, at det ærede Medlem for to Aar siden stod paa denne Plads som Talsmand for et Forslag, der var udarbejdet af Venstres Minister. Hvad skete der? Ja, i 1922 havde Venstre og de Konservative een militærsagkyndig at støtte sig til; siger og skriver een. Resten forlod dem og kritiserede Forslaget sønder og sammen. Der var kun een sagkyndig, der støttede dem, det var Generalløjtnant Ellis Wolff. Da nu Forsvarsminister Brorson kom med sit Forslag, hvor det ærede Medlem var Ordfører, skrev General Wolff i „Berlingske Tidende“: hvad det tekniske angaar, er det endnu værre end det socialdemokratiske Afrustningsforslag.

Endnu værre! Jeg kan da godt forstaa, at det var nødvendigt for det ærede Medlem at faa en Kritik, det var han nødt til. Det har han ogsaa let kunnet faa. Det